

Η Παλαιά και Θρακοπελάγια Μητρόπολη Σηλυβρίας (Ιωάννης Σιδηράς)

/ [Πεμπουσία](#)

Κάθε φορά που ψάλλεται το ενήδονο και θεόπνευστο βυζαντινό μέλος: «Σηλυβρίας τον γόνον και Αιγίνης τον έφορον...», το οποίο αναφέρεται στον Άγιο Νεκτάριο τον θαυματουργό, γόνο της αγιοτόκου Θρακώας γης και της Θρακοπελάγιας Σηλυβρίας, ανακαλούνται μνήμες και ραγίζουν προσφυγικές καρδιές.

Τούτο συνέβη και τήν 27η Ιουλίου 2014, Κατά την υπό του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου χειροτονία του νέου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σηλυβρίας κ. Μαξίμου. Η απορφανεμένη λοιπόν Ιερά Μητρόπολη Σηλυβρίας απέκτησε νέο «πνευματικό πατέρα και προστάτη», έστω και για τα μακράν αυτής και των ενοριών της πνευματικά όπου γης τέκνα, τα οποία βίωσαν το ευφρόσυνο αυτό γεγονός ως «πνοή ζώσα» και «χαράς Ευαγγέλιον».

Πηγή: www.topoikaitropoi.gr

Η ιστορική γραφή «περί της παλαιάτου Ιεράς Μητροπόλεως Σηλυβρίας» μας οδηγεί στους αρχαίους χρόνους, όταν στην θρακική παραλία της Προποντίδος οι

Μεγαρείς κατά τον Ζ' αιώνα και συγκεκριμένα το 675 μ.Χ. ίδρυσαν ανθοφορούσα αποικία, η οποία μέσα στο διάβα των αιώνων κατέστη πόλη περιώνυμος και πολύφημος. Η ονομασία αυτής, σύμφωνα με τα γραφόμενα του ιστορικού, καθηγητού της Ιεράς Θεολογικής Σχολής της Χάλκης Βασιλείου Σταυρίδη και του «εραστού της Βυζαντινής τοπογραφίας» Ακύλα Μήλλα, οι οποίοι επικαλούνται τον μέγα γεωγράφο Στράβωνα, προέρχεται από το όνομα του ιδρυτού αυτής Σήλυος. Αρχικά λοιπόν ονομάστηκε «Σήλυς» και αργότερα οι Θράκες προσέθεσαν την λέξη «βρία» που σημαίνει πόλη (Σηλύβρια). Έπί δε των ημερών του βυζαντινού αυτοκράτορος Αρκαδίου (395-408) μετονομάστηκε σε «Ευδοξιούπολη» προς τιμήν της συζύγου του, αλλά η ονομασία αυτή δεν επέζησε.

Ο Ακύλας Μήλλας αναφερόμενος στην περίφημη και εντυπωσιακή οχύρωση της Σηλυβρίας, η οποία κατέστη και για τους βυζαντινούς και για τους οθωμανούς σπουδαίο οχυρό των δύο αυτοκρατοριών κατά των επιδρομών, γράφει χαρακτηριστικά: «... εντυπωσίαζε ως χτές η Σηλύβρια, με όλο εκείνο τον φρουριακό της όγκο και τα τείχη, που κυρίως στα δυτικά ορθώνονταν σχεδόν ανέπαφα, στις παρυφές των κατακόρυφων βράχων, που δέσποζαν στον φυσικό της λιμένα. Μεγάλο μέρος του έξω κάστρου της, με όλες τις ανατολικές του κορτίνες και τους πύργους, κατεδαφίστηκε το 1915 από τον τουρκικό στρατό για τη σκυρόστρωση της μεγάλης αρτηρίας Μεγάλου Τσεκμετζέ- Σηλυβρίας-Τσορουλούς. Παρ' όλα αυτά το 1900 η πολιτεία διατηρούσε την παλαιά της όψη, χωρίς οι συνοικισμοί να ξεπερνούν τα όρια του ιστορικού της χώρου. Όλης άλλωστε της παραλίας η εικόνα, από την Πόλη μέχρι τη Ραιδεστό, αλλοιώθηκε βάνουσα με τις δύο μόλις τελευταίες δεκαετίες, μετά τη θλιβερή κοσμοπλημμύρα που κατέκλισε το βιλαέτι της Κωνσταντινουπόλεως».

Η παραθαλάσσια και θρακοπελάγια πόλη της Σηλυβρίας υπήρξε αλληλοδιαδοχικώς μέσα στο διάβα των αιώνων σημαντικό αστικό κέντρο με ακμάζουσα εμπορική κίνηση και στρατηγικής σημασίας στρατιωτικό οχυρό για τους Ρωμαίους, τους Βυζαντινούς και τους Οθωμανούς. Ως θρακώα πόλη υπήρξε μία εκ των 14 πόλεων της επαρχίας της «θρακικής Ευρώπης» και στην περίλαμπρη αρχαία Βασιλική αυτής, που ήταν τιμητικώς αφιερωμένη στον Σωτήρα Χριστό, κατετέθησαν το 1261 τα οστά του ηρωικού βυζαντινού αυτοκράτορος Βασιλείου Β' του αποκληθέντος Βουλγαροκτόνου (975-1025), υπο του αυτοκράτορος Μιχαήλ Παλαιολόγου, ο οποίος ετάφη αργότερα στον ίδιο ναό. Το δε οχυρωματικό φρούριο αυτής Κατά την βυζαντινοκρατία έφερε την ονομασία «φρούριον των Σάκκων».

Όταν Κατά το έτος 1453 επεβλήθη η οθωμανική κυριαρχία και στην θρακοπελάγια πόλη της ομωνύμου υποδιοικήσεως, η οποία υπήγετο στο Σαντζάκιον της Τσατάλτζας, ενώ από της εγκαθιδρύσεως της Τουρκικής Δημοκρατίας υπάγεται

στο Νόμο (Βιλαέτιο) Κωνσταντινουπόλεως αποτελούσα, όπως και κατά την περίοδο της βυζαντινοκρατίας, «δορυφορούσα προδρομική πολιτεία», προ της Βασιλίδος των Πόλεων. Μεταξύ δε των ετών 1920-1922 η Σηλύβρια, όπως και ολόκληρη η Ανατολική Θράκη, δυνάμει της Συνθήκης των Σεβρών, βρέθηκε υπό ελληνική κατοχή παρουσία του νικηφόρα προελαυνόντος ελληνικού στρατού.

Ερχόμενοι στα νεώτερα έτη και ιχνηλατώντας τα περί της πληθυσμιακής και κοινωνικής συνθέσεως της Σηλυβρίας κατά το β' ήμισυ του 19ου αιώνας μπορούμε να κάνουμε μνεία του αξιόπιστου ιστορικού πονήματος του από Παμφίλου μετέπειτα Μητροπολίτου Μαρωνείας Μελισσηνού Χριστοδούλου (†1921), υπό τον τίτλο: «Η Θράκη και αί Σαράντα Εκκλησίαι, ΚΠ, 1897», στο οποίο γράφει: «Σηλύβρια: κάτοικοι 6.000 Τούρκοι, ομογενείς, Αρμένιοι και Ιουδαίοι. Έδρα υποδιοικήσεως και Μητροπολίτου.». [...]

Πολύφημη ήταν και η Ζωοπανήγυρη στη Σηλύβρια (8 Σεπτεμβρίου), η οποία υπήρξε η μεγαλύτερη στην Ανατολική Θράκη. Σημαντική εμπορική κωμόπολη υπήρξαν και οι Επιβάτες με ιδιαίτερη ανάπτυξη της αμπελουργίας και της κτηνοτροφίας. Οι Επιβάτες ήταν τόπος παραγωγής γιαουρτιού του φημισμένου τύπου της Σηλυβρίας και στην κωμόπολη λειτουργούσαν 3 μεγάλοι γιαουρτχανάδες: του Δημ. Ζαφειρόπουλου, του Αθ. Σταμπολίδη και του Μιχ. Μαγενώφ. Μαρτυρείται ότι με την πρωτοβουλία των γεωργών των Επιβατών λειτουργούσε το σωματείο «Άγιος Γεώργιος». Οι Επιβατικοί πραγματοποιούσαν μεγάλες προόδους κα στους κλάδους της εμπορικής ναυτιλίας και της αλιείας.

[Συνεχίζεται]